

full DOMINICAL

ANEU MAR ENDINS

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Bisbe de Terrassa

La creu de Crist, totalitat de significat

Avui entrem a la Setmana Santa. És el punt culminant de la vida de Crist, amb la seva creu, la seva mort i la seva resurrecció. He pensat que avui ens poden ajudar a endinsar-nos en les celebracions d'aquests dies algunes de les idees exposades pel geni de Blai Pascal en la seva obra *Pensaments*, que és una introducció al cristianisme intel·ligent i encara molt vàlida.

Pascal impressiona per la seva gran lucidesa en l'anàlisi de les contradiccions de l'ésser humà definit per ell com una «canya pensant entre dos infinits, l'infinít d'allò que és immensament gran i l'infinít d'allò que és immensament petit». L'home és un ésser contradictori, que té dintre seu la grandesa i la baixesa al mateix temps.

Els homes som «incapaços d'arribar a Déu» i, si Déu no ve a nosaltres, no podem tenir cap comunicació amb Déu. Per això Déu s'ha fet home per unir-se a nosaltres. Per a Pascal —per més sorprenent que això pugui semblar a l'home d'avui— el dogma del pecat original és, seguint el seu raonament, la hipòtesi que il·lumina i desxifra la condició humana. Amb tot, no és l'última ni la més poderosa llum sobre l'ésser humà. El dogma del pecat original ha de ser il·luminat al seu torn pels dogmes de l'encarnació i la redempció.

El pecat original il·lumina negativament, per dir-ho així, la distància que ens separa de la nostra veritable naturalesa de fills de Déu, com una realitat perduda. Però només Crist restaura la semblança amb Déu, alterada pel pecat, mitjançant la seva vida, passió, mort i resurrecció. Amb elles ens mostra i ens confereix la vida de fills de Déu. Crist és el nou Adam. Crist és veritablement la totalitat de significat de l'home. L'home només es descobreix ell mateix i es realitza en Jesucrist crucificat i ressuscitat. En ell el pecat és assumit, expiat i superat.

Crist és «l'home nou» en el que la vocació i el misteri de l'home adquireixen la seva plena llum. Un dels textos més citats del Concili Vaticà II té un clar sabor pascalià: és aquell de la constitució *Gaudium et Spes* n. 22, on diu que «en realitat el misteri de l'home només s'il·lumina veritablement en el misteri del Verb Encarnat». L'home, definit per algun filòsof com el «ser per a la mort», en Crist ens mostra que aquesta mort és un passatge, un trànsit —una pasqua— que condueix a la comunió eterna amb Déu, en la que l'ésser humà troba la seva plena realització i la seva plenitud.

Això és el que els cristians celebrem aquests dies sants. El meu desig més gran és que els visquem amb atenció i intensitat perquè la llum de Crist pugui il·luminar aquests dies els cors dels creients, perquè arribi a tots els qui cerquen llum i sentit per a les seves vides. I els demano que no dubtin d'acostar-se a les esglésies i a les diverses comunitats cristianes, encara que no ho facin habitualment. Estic segur que hi trobaran una acollida fraterna i una resposta per a les seves inquietuds més profundes.

ENTREVISTA

70 vegades 7

ALBERT FIGUERAS

Si hi ha una cosa que no ha canviat en els 70 anys de vida de Càritas Diocesana de Barcelona és el servei que ofereix d'acollida i d'acompanyament de les persones que viuen situacions de vulnerabilitat. L'evolució de l'acció social de l'entitat, a través d'històries de persones a les quals ha acompanyat i acollit, ha quedat plasmada en el llibre *70 vegades 7* (Plataforma Ed.) d'Albert Figueras.

El títol és molt suggerent i evangèlic...

Vàrem donar voltes al 70... i aviat va sortir *70 vegades 7*, perquè les històries que s'hi expliquen passen en una setmana. Però a ningú no se li escapa una segona lectura relacionada amb la idea de persistir, sense defallir d'intentar les coses una vegada i una altra.

Què transmet el llibre?

La feina extraordinària —poc coneguda i menys reconeguda— dels treballadors socials. Entitats com Càritas contribueixen a trobar solucions quan sembla que ja no n'hi ha. Imagineu què passa quan una dona surt de treballar, la policia li demana papers i, per no tenir-ne, la volen tornar al seu país aquella mateixa tarda? I la seva filla és amb una veïna i no la pot anar a buscar per endur-se-la; i, a sobre, és cap de setmana... Sort que a l'altra banda d'algun telèfon sempre hi ha persones preparades per intentar trobar una solució.

El contacte amb Càritas li ha canviat la vida?

He parlat amb persones que es dediquen a millorar una mica la vida de qui es troba en situacions desesperades. No pots escoltar i quedar-te tan ample... El repte ha estat intentar transmetre aquesta sensació i donar a conèixer històries de superació i històries de fracàs, angoixa i alegria, ràbia i satisfacció. Empatia. Humanitat.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

Passar fent el bé

Caminant per un carrer cèntric vaig veure, uns metres enllà, un captaire que demanava almoïna assegut a terra. Quasi alhora, d'un bar proper sortia un noi d'entre setze i divuit anys. Portava en una mà un refresc i, a l'altra, un cafè amb llet en un got per emportar. S'apropà al captaire i li lliurà el cafè amb llet. Intercanviaren unes paraules i el noi continuà el seu camí amb el refresc a la mà. Suposo que, una estona abans, el noi que anava pensant a beure un refresc, en veure el captaire al carrer, entrà al bar i comprà les begudes per a tots dos. «L'home just viu rectament i obra el bé [...]. No oprimeix ningú, restitueix les penyores als deutors i no roba mai res. Comparteix amb el famolenc els seus aliments i dóna vestits al qui no en té» (Ez 18,5.7).

Caminar veient el que succeeix al nostre entorn. Veient i mirant. Sentint i escoltant. Vivint i ajudant a viure. Cop-sar on sóc, amb qui camino, qui resta a la vora del camí. Detectar-hi els més petits, els qui estima el Senyor, i donar-hi resposta. Saber posar en pràctica els ensenyaments apresos

en la lectura de la Paraula de Déu, en la catequesi, en el moviment o en el grup apostòlic, en les homilies dominicals, en la pregària personal o compartida... Descobrir les situacions de passió i mort que viuen tantes persones i que actualitzen la passió i la mort en la creu de Jesús, també les situacions de resurrecció que fan present la bondat i l'amor del Pare de tots. Descobrir la presència de Déu, bategant ben viva, en el món. Seguir el camí del Mestre. «Parlo de Jesús de Natzaret. Ja sabeu com Déu el va ungir amb l'Esperit Sant i amb poder, com va passar fent el bé [...] perquè Déu era amb ell» (Ac 10,38).

Passar pel món fent el bé. Una proposta a l'abast de les persones de totes les edats i condicions. Només cal deixar-se portar per la llei de l'amor. Com va fer el noi del relat i com cal confiar que seguiran fent ell i tants d'altres que, amb mirada atenta al seu entorn, volen estimar el proïsme i així, també, estimar Déu. Perquè la nostra fe no es queda tancada en un lloc; la nostra fe és, com el cafè amb llet del noi, per emportar... i compartir!

SER PADRES

A favor de la salut mental

DR. PAULINO CASTELLS

Pediatra, neuròlego y psiquiatra

Crecer con padres separados

Plataforma Editorial

Mi obligación como profesional de la salud mental es advertir a los padres en general —tanto de familias íntegras como de familias separadas— que estén en conflicto que, mientras más duren sus trifulcas, más problemas tendrán sus hijos. ¿A que esto parece fácil de entender? Pues no se crea, porque a muchos no les acaba de entrar en la cabeza...

Se ha comprobado que los niños de familias en las cuales continúa un alto nivel de conflicto entre los padres dos años después de la separación, exhiben mayor impulsividad y conductas agresivas que los niños de familias íntegras, pero que, a su vez, los niños de familias separadas con bajo nivel de conflicto son menos agresivos que los que tienen familias íntegras pero conflictivas.

Vuelvo a poner el mayor énfasis sobre la estricta «conflictividad entre los padres» como principal causa de los trastornos entre los hijos. Es cierto que los niños de familias separadas evidencian más alto nivel de ansiedad, menor autoestima y mayor tendencia depresiva que los de familias íntegras, pero estas diferencias sólo están presentes cuando la conflictividad entre los padres sigue siendo alta después de la separación. Es decir, cuando el conflicto postseparación entre los padres es bajo no hay diferencia entre los niños de familia intacta y familia separada.

No me cansaré de repetir que la estabilidad de una buena relación entre los padres es el clima en que queda más consolidada y asegurada la buena salud mental de los hijos.

Lectures
missa
diària i
santoral

30. ■ Dilluns Sant (litúrgia hores: 2a setm.) [Is 42,1-7 / Sl 26 / Jn 12,1-11]. Sant Quirí, tribú romà mr., pare de Balbina; sant Règul, bisbe; sant Joan Clímac, abat.

31. ■ Dimarts Sant [Is 49,1-6 / Sl 70 / Jn 13,21-33.36-38]. Sant Benjamí, diaca i mr. (424) a Pèrsia; sant Amós, profeta; santa Balbina, vg. romana i mr.; beat Amadeu (†1472), duc de Savoia.

1. ■ Dimecres Sant [Is 50,4-9a / Sl 68 / Mt 26,14-25]. Sant Venanci, bisbe i mr.; sant Hug, bisbe; santa Teodora, mr.; beat Nuño Álvares Pereira, religiós carmelità.

2. □ Dijous Sant [Missa de la Cena del Senyor: Ex 12,1-8.11-14 / Sl 115 / 1Co 11,23-26 / Jn 13,1-15]. Sant Francesc de Pàola (1416-1507), ermità, fund. Mínims (CR). Santa Maria Egipcíaca, penitent; sant Francesc Coll i Guitard.

3. ■ Divendres Sant [Celebració de la Passió del Senyor: Is 52,13-53,12 / Sl 30 / He 4,14-16; 5,7-9 / Jn 18,1-19,42]. Sant Sixt I, papa, mr.; sant Nicetas, abat.

4. ■ Dissabte Sant. Sant Plató, abat; sant Benet de Palerm, rel. franciscà.

5. □ † Diumenge vinent, Pasqua de Resurrecció del Senyor (lit. hores: pròpia). [Vetlla: després dels textos de la Llei i dels Profetes, Rm 6,3-11 / Sl 117 / Mc 16,1-7. Missa del dia: Ac 10, 34a.37-43 / Sl 117 / Col 3,1-4 (o bé: 1Co 5,6b-8) / Jn 20,1-9 (o bé: Mc 16,1-7). Per a la missa vespertina, l'Evangeli pot ser: Lc 24,13-35]. St. Vicenç (o Vicent) Ferrer (1350-1419), prev. dominicà, de València (on se celebra el dilluns de la segona setmana de Pasqua). Sta. Emília, verge i mr.; Santa Maria-Crescència Höss, vg. franciscana.

DIUMENGE DE RAMS O DE LA PASSIÓ DEL SENYOR

Del llibre d'Isaïes (Is 50,4-7)

El Senyor Déu m'ha donat una llengua de mestre perquè, amb la paraula, sàpiga sostenir els cansats. Un matí i un altre, em desvetlla l'orella, perquè escolti com un deixeble. El Senyor Déu m'ha parlat a cau d'orella i jo no m'he resistit ni m'he fet enrere: he parat l'esquena als qui m'asotaven i les galtes als qui m'arrencaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades. El Senyor Déu m'ajuda: per això no em dono per vençut; per això paro com una roca la cara i sé que no quedaré avergonyit.

Salm responsorial (21)

R. *Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?*

Tots els qui em veuen es riuen de mi, / amb els llavis i amb el cap prenen aires de mofa: / «S'ha adreçat al Senyor, que l'alliberi, doncs; / que el salví, si tant se l'estima.» R.

M'envolta una munió de gossos, / em rodeja un estol de malfactors, / m'han lligat les mans i els peus, / puc comptar tots els meus ossos. R.

Es reparteixen entre ells els meus vestits, / es juguen als daus la meva roba. / Almenys vós, Senyor, no us allunyeu; / força meva, cuiteu a defensar-me. R.

Anunciaré als meus germans el vostre nom, / us lloaré enmig del poble reunit. / Fidels del Senyor, lloeu-lo, / fills de Jacob, glorifiqueu-lo, / reverencieu-lo, fills d'Israel. R.

De la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 2,6-11)

Jesucrist, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau. Havent-se fet semblant als homes i començant de capturar-se com un home qualsevol, s'abaixà i es féu obedient fins a acceptar la mort i una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconeixin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.

✠ Passió de nostre Senyor Jesucrist segons sant Marc (Mc 14,1-15,47) (Fragment final)

C. Els qui passaven l'insultaven, movien el cap amb aire de mofa i deien: S. «Ah, tu que vols destruir el santuari i reconstruir-lo en tres dies, salva't tu mateix i baixa de la creu.» C. També se'n burlaven els grans sacerdots, comentant amb els mestres de la Llei: S. «Ell que salvava els altres, no és capaç de salvar-se ell mateix. El Messies, el rei d'Israel, que baixi ara de la creu i nosaltres, quan ho veurem, creurem en ell.» C. També li havien retrets, els qui havien estat crucificats amb ell.

Jesús llançà un gran crit i expirà

C. Arribat el migdia s'estengué per tota la terra una fosca fins a mitja tarda. I a mitja tarda Jesús cridà amb tota la força: † «Elohi, Elohi, lamà sabactani?» C. Que traduït vol dir: † «Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?» C. Alguns dels qui eren allí deien: S. «Mireu com crida Elies». C. Un corregué, xopà de vinagre una esponja, la posà al capdamunt d'una canya perquè begués, i deia: S. «Deixeu, a veure si ve Elies a desclavar-lo.» C. Jesús llançà un gran crit i expirà.

(Aquí tothom s'agenolla, i fa una pausa.)

C. En aquell moment la cortina que tancava el santuari s'esquinçà en dos trossos de dalt a baix. El centurió, que estava dret davant d'ell, quan veié com havia expirat, digué: S. «És veritat; aquest home era Fill de Déu.» C. També hi havia unes dones mirant-s'ho de lluny. Entre elles hi havia Maria Magdalena, Maria, mare de Jaume el menor i de Josep, i Salomé, que havien seguit Jesús quan era a Galilea i el proveïen amb els seus propis recursos; n'hi havia també moltes altres, que havien pujat amb ell a Jerusalem.

Josep féu rodolar una pedra per tancar l'entrada del sepulcre

C. Ja cap al tard, com que era divendres, a punt de començar el repòs del dissabte, Josep d'Arimatea, membre honorable del sanedrí, que esperava també el Regne de Déu, va atrevir-se a anar a trobar Pilat i a demanar-li el cos de Jesús. Pilat s'estranyà que ja fos mort. Cridà el centurió per informar-se'n, i un cop ho sabé per ell, donà el cos a Josep. Josep comprà un llençol, desclavà Jesús, l'amortallà amb el llençol i el posà en un sepulcre tallat a la roca. Després féu rodolar una pedra per tancar l'entrada del sepulcre. Maria Magdalena i Maria de Josep miraven on l'enterraven.

Lectura del libro de Isaías (Is 50,4-7)

Mi Señor me ha dado una lengua de iniciado, para saber decir al abatido una palabra de aliento. Cada mañana me espabilaba el oído, para que escuche como los iniciados. El Señor me abrió el oído; y yo no resistí ni me eché atrás: ofrecí la espalda a los que me apaleaban, las mejillas a los que mesaban mi barba; no me tapé el rostro ante ultrajes ni salvazos. El Señor me ayuda, por eso no sentía los ultrajes; por eso endurecí el rostro como perernal, sabiendo que no quedaría defraudado.

Salmo responsorial (21)

R. *Dios mío, Dios mío, ¿por qué me has abandonado?*

Al verme, se burlan de mí, / hacen visajes, menean la cabeza: / «Acudió al Señor, que lo ponga a salvo; / que lo libre, si tanto le quiere.» R.

Me acorrala una jauría de mastines, / me cerca una banda de malhechores; / me taladrán las manos y los pies, / puedo contar mis huesos. R.

Se reparten mi ropa, / echan a suertes mi túnica. / Pero tú, Señor, no te quedes lejos; / fuerza mía, ven corriendo a ayudarme. R.

Contaré tu fama a mis hermanos, / en medio de la asamblea te alabaré. / Fieles del Señor, alabadlo; / linaje de Jacob, glorificadlo; / temedlo, linaje de Israel. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Flp 2,6-11)

Cristo, a pesar de su condición divina, no hizo alarde de su categoría de Dios; al contrario, se despojó de su rango y tomó la condición de esclavo, pasando por uno de tantos. Y así, actuando como un hombre cualquiera, se bajó hasta someterse incluso a la muerte, y una muerte de cruz. Por eso Dios lo levantó sobre todo y le concedió el «Nombre-sobre-todo-nombre»; de modo que al nombre de Jesús toda rodilla se doble en el cielo, en la tierra, en el abismo, y toda lengua proclame: Jesucristo es Señor, para gloria de Dios Padre.

✠ Pasión de nuestro Señor Jesucristo según san Marcos (Mc 14,1-15,47) (Fragmento final)

C. Los que pasaban lo injuriaban, meneando la cabeza y diciendo: S. «¡Anda!, tú que destruías el templo y lo construías en tres días sálvate a ti mismo bajando de la cruz.» C. Los sumos sacerdotes con los escribas se burlaban también de él, diciendo: S. «A otros ha salvado, y a sí mismo no se puede salvar. Que el Mesías, el rey de Israel, baje ahora de la cruz, para que lo veamos y creamos.» C. También los que estaban crucificados con él lo insultaban.

Jesús, dando un fuerte grito, expiró

C. Al llegar el mediodía, toda la región quedó en tinieblas hasta la media tarde. Y, a la media tarde, Jesús clamó con voz potente: † «Eloí, Eloí, lamá sabctani.» C. Que significa: † «Dios mío, Dios mío, ¿por qué me has abandonado?» C. Algunos de los presentes, al oírlo, decían: S. «Mira, está llamando a Elías.» C. Y uno echó a correr y, empapando una esponja en vinagre, la sujetó a una caña, y le daba de beber, diciendo: S. «Dejad, a ver si viene Elías a bajarlo.» C. Y Jesús, dando un fuerte grito, expiró.

(Todos se arrodillan, y se hace una pausa.)

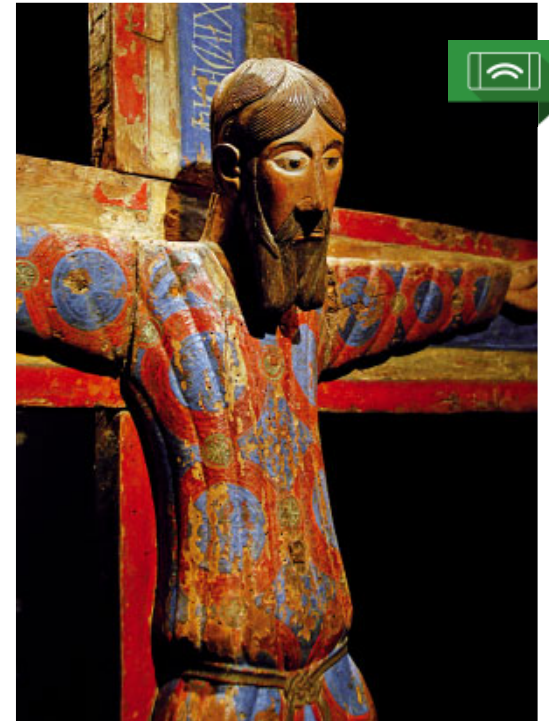
C. El velo del templo se rasgó en dos, de arriba abajo. El centurión, que estaba enfrente, al ver cómo había expirado, dijo: S. «Realmente este hombre era Hijo de Dios.» C. Había también unas mujeres que miraban desde lejos; entre ellas, María Magdalena, María, la madre de Santiago el Menor y de José, y Salomé, que, cuando él estaba en Galilea, lo seguían para atenderlo; y otras muchas que habían subido con él a Jerusalén.

José rodó una piedra a la entrada del sepulcro

C. Al anochecer, como era el día de la preparación, víspera del sábado, vino José de Arimatea, noble senador, que también aguardaba el reino de Dios; armándose de valor, se presentó ante Pilato y le pidió el cuerpo de Jesús. Pilato se extrañó de que hubiera muerto ya; y, llamando al centurión, le preguntó si hacía mucho tiempo que había muerto. Informado por el centurión, concedió el cadáver a José. Este compró una sábana y, bajando a Jesús, lo envolvió en la sábana y lo puso en un sepulcro, excavado en una roca, y rodó una piedra en la entrada del sepulcro. María Magdalena y María la de José observaban dónde lo ponían.

COMENTARI IGNASI RICART, CMF

Jesús avança cap a la passió

Jesús agonitzant a la creu s'apropia de la pregària de lamentació del salm 22 (21), d'on reprèn (vegeu 15,34) la frase que fa de tornada del salm responsorial: «Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?» Aquest salm és ple de desolació, amb imatges colpidores. L'orant, embolcallat pel sofriment i a punt de morir, sent el silenci de Déu i l'hostilitat dels homes. Però, tot de sobte, la pregària es torna una espera confiada en l'ajut del Senyor i una acció de gràcies que vol compartir amb el poble d'Israel. Al començament de la setmana de passió, aquesta pregària ens introdueix adequadament en la celebració del misteri pasqual de Jesús mort i ressuscitat.

L'Ungit del Senyor, el Messies, que ha estat acollit a Jerusalem per les multituds que cridaven «hosanna!», és el mateix Jesús que, uns dies després, ha estat entregat als seus enemics i clavat a la creu. Els dos moments no es poden separar, com tampoc no es poden separar la mort en creu i la resurrecció. Sant Marc narra el relat de la Passió amb un estil descarnat, tot accentuant el caire dramàtic i desconcertant de la passió de Jesús, que és interpretada com l'acompliment de la missió històrica de Jesús. Tot l'evangeli de Marc està orientat a la passió de Jesús, fins al punt que s'ha dit que l'evangeli de Marc és un relat de la Passió amb una llarga introducció. Amb gran llibertat, Jesús recorre el camí de la seva vida que té com a final la creu. Per a ell, la mort en creu no és un incident inesperat, sinó una veritable elecció. Aquesta llibertat sobirana de Jesús és expressió de la seva obediència total al Pare. És el que ens recorda sant Pau a la segona lectura: «S'abaixà i es féu obedient fins a acceptar la mort i una mort de creu». Aquí, al peu de la creu, el centurió confessa: «És veritat; aquest home era Fill de Déu». Paradoxalment, només qui segueix Jesús fins al lloc de la crucifixió pot reconèixer la divinitat de Jesús i proclamar-lo Fill de Déu. És aquí on Déu revela el seu amor gratuït que ens salva.

VIDA DIOCESANA

Activitats del Sr. Bisbe

Aquest dissabte 28, a les 11 h. Concelebra en la missa commemorativa del V centenari del naixement de santa Teresa, al Monestir de Montserrat.

Aquest diumenge 29, a les 12 h. Presideix la Benedicció de Rams a la Plaça Vella i la Missa a la Catedral.

Dimarts 31, a les 11 h. Presideix la celebració de la Missa Crismal a la Catedral.

Dijous 2 d'abril, a les 19 h. Presideix la Missa de la Cena del Senyor, a la Catedral; **a les 21.30 h,** presideix la *Procesión del Encuentro* pels carrers de la parròquia de la Mare de Déu de les Arenes de Terrassa.

Divendres 3, a les 12 h. Presideix la celebració de la Passió i Mort del Senyor, a la Catedral; **a les 20 h,** presideix el Via Crucis pels carrers del voltant de la Catedral.

Dissabte 4, a les 22.30 h. Presideix la Solemne Vetlla Pasqual a la Catedral.

Diumenge 5, a les 12 h. Presideix la Missa de Resurrecció i imparteix la Benedicció Apostòlica a la Catedral.

Notícies

Recés de Quaresma del clergat. El dilluns 2 de març, al Centre Borja de

Setmana Santa a la Catedral

Diumenge de Rams. *Dissabte dia 28 de març,* a les 18.30 i a les 19.30 h, benedicció de Rams i Missa.

Diumenge dia 29 de març, a les 9 i a les 10.15 h, benedicció de Rams i Missa; a les 12 h, benedicció de Rams, processó i Missa solemne, presidida pel Sr. Bisbe; a les 19 h, Vespres i Adoració del Santíssim Sagrament; a les 20 h, benedicció de Rams i Missa.

Missa Crismal. *Dimarts Sant,* a les 11 h.

Dilluns, dimarts i dimecres Sant. A les 8.30 h, Laudes; a les 8 h, a les 12 h (menys el dimarts) i a les 20 h, Missa.

Celebració comunitària del sagrament de la Penitència. *Dilluns Sant,* a les 17 h; *Dimarts Sant,* a les 20.30 h; *Dimecres Sant,* a les 19 h.

Dijous Sant. *Dijous dia 2 d'abril,* a les 10 h, Laudes; de les 11 a les 13 h, confessions; a les 19 h, Missa de la Cena del Senyor; a les 21 h, Vetlla al Santíssim.

Divendres Sant. *Divendres dia 3 d'abril,* a les 10 h, Ofici de lectura i Laudes; a les 12 h, celebració de la Passió del Senyor; a les 20 h, Via Crucis.

Dissabte Sant. *Dissabte dia 4 d'abril,* a les 10 h, Ofici de lectura i Laudes.

Pasqua. *Dissabte dia 4 d'abril,* a les 22.30 h, Vetlla Pasqual.

Diumenge dia 5 d'abril, a les 9 i a les 10 h, Missa; a les 12 h, Missa Solemne presidida pel Sr. Bisbe que impartirà la Benedicció Apostòlica; a les 19 h, Vespres i Adoració del Santíssim; a les 20 h, Missa.

Dilluns de Pasqua. *Dilluns dia 6 d'abril,* a les 9 h, a les 12 h i a les 20 h, Missa.

Sant Cugat del Vallès va tenir lloc el recés de Quaresma del clergat, predicat pel P. Agustí Borrell, OCD, que presentà l'actualitat de la figura de santa Teresa de Jesús comentant textos de la santa i doctora de l'Església. Hi as-

sistiren preveres i diaques de tota la diòcesi. El recés per al Vallès Oriental (23 de febrer) es va suspendre a causa de les exèquies de Mn. Lluís Pou.

Mons. Saiz Meneses presidí la festa major de Calahorra. Convidat per Mons. Juan J. Ome-lla, bisbe de Calahorra y La Calzada-

Logroño, Mons. Saiz Meneses va participar, el dimarts 3 de març, en la festa de Sant Emeteri i Sant Celoni, patrons de Calahorra. Mons. Saiz presidí la Missa a la Catedral i predicà l'homilia.

Agenda

Pastoral del Sord. Setmana Santa en llengua de signes per a sords. *Dijous Sant,* a les 19 h, Missa de la Cena del Senyor, a la parròquia de la Mare de Déu de la Medalla Miraculosa. *Divendres Sant,* a les 12.30 h, celebració de la Passió del Senyor. Dinar solidari, a les 15 h, Via Crucis, a la parròquia de Santa Teresa de l'Infant Jesús. *Dissabte 4 d'abril,* a les 21 h, Vetlla Pasqual, a la parròquia de la Mare de Déu de la Medalla Miraculosa.

REMAD MAR ADENTRO

† JOSEP À. SAIZ MENESES
Obispo de Terrassa

La cruz de Cristo, totalidad de significado

Entramos hoy en la Semana Santa. Es el punto culminante de la vida de Cristo, con su cruz, su muerte y su resurrección.

He pensando que hoy nos pueden ayudar a adentrarnos en las celebraciones de estos días algunas de las ideas expuestas por el genio de Blas Pascal en su obra *Pensamientos*, que es una introducción al cristianismo inteligente y muy válida todavía hoy. Pascal impresiona por su gran lucidez en el análisis de las contradicciones del ser humano, definido por él como una «caña pensante entre dos infinitos, el infinito de lo inmensamente grande y el infinito de lo inmensamente pequeño». El hombre es un ser contra-

ditorio, que encierra a la vez grandeza y bajeza.

Los hombres somos «incapaces de llegar a Dios» y, si Dios no viene a nosotros, no podemos tener ninguna comunicación con Dios. Por esto Dios se ha hecho hombre para unirse a nosotros. Para Pascal —por sorprendente que esto pueda resultar para el hombre de hoy— el dogma del pecado original es, siguiendo su razonamiento, la hipótesis que ilumina y descifra la condición humana. Sin embargo, no es la última y más poderosa luz sobre el ser humano. El dogma del pecado original ha de ser a su vez iluminado por los dogmas de la encarnación y de la redención.

El pecado original ilumina negativamente, por decirlo así, la distancia que nos separa de nuestra verdadera naturaleza de hijos de Dios, como una realidad perdida. Pero sólo Cristo restaura la semejanza con Dios, alterada por el pecado, mediante su vida, su pasión, su muerte y su resurrección, con las que nos muestra y nos confiere la vida de hijos de Dios. Cristo es el nuevo Adán. Cristo es verdaderamente la totalidad de significado del hombre. El hombre no se descubre a sí mismo y no se realiza más que en Jesucristo crucificado y resucitado. En él el pecado es asumido, expiado y superado. Cristo es el «hombre nuevo» en el que adquiere su ple-

na luz la vocación y el misterio del hombre. Uno de los textos más citados del Concilio Vaticano II tiene un claro sabor pascaliano: es aquel de la constitución *Gaudium et Spes* n. 22, en que dice que «en realidad el misterio del hombre sólo se ilumina verdaderamente en el misterio del Verbo Encarnado».

El hombre ha sido definido por algún filósofo como el «ser para la muerte». En Cristo se nos muestra que esa muerte es un pasaje, un tránsito —una pascua— que conduce a la comunión eterna con Dios, en la que el ser humano encuentra su plena realización y su plenitud.

Eso es lo que los cristianos celebramos estos días santos. Mi mayor deseo es que los vivamos con atención e intensidad para que la luz de Cristo pueda estos días alumbrar los corazones de los creyentes, para que alcance a todos cuantos buscan luz y sentido para sus vidas. Y les pido que no duden en acercarse a las iglesias y a las diversas comunidades cristianas, aunque no lo hagan habitualmente. Estoy seguro de que en ellas van a encontrar una acogida fraterna y una respuesta a sus inquietudes más profundas.